ΣΤΕ08| ΜΕΡΟΣ Η΄

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΞΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_humanity/στε08-μεροσ-η΄/

Ἕν σπουδαιότατον γνώρισμα τῆς εὐγενείας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἔμφυτος ἐν αὐτῷ ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας. Διά νά ἐννοήσωμεν τήν εὐγένειαν τοῦ ἀνθρωπίνου τούτου αἰσθήματος καί τήν ἄπειρον αὐτοῦ ἀξίαν, ἄς ἀνατρέξωμεν εἰς τόν ὁρισμὸν τῆς ἐλευθερίας.

«Ἐλευθερία εἶναι ὁ ἐνδόμυχος πόθος παντὸς ἀνθρωπίνου ὄντος νά χρησιμοποιήσῃ κατ' ἰδίαν βούλησιν τάς πνευματικός καί σωματικάς αὐτοῦ δυνάμεις πρὸς τήν κοινήν τῆς ἀνθρωπότητος ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ προαγωγή τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς τὸν ὑψηλόν προορισμόν αὐτοῦ ἐπί τῆς γῆς.»

Ἄς παρατηρήσωμεν τά πέριξ ἡμῶν, ἄς συμβουλευθῇ ἕκαστος ἑαυτὸν καί θ' ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ἐπί τοῦ ἐνδομὺχου τούτου πόθου ἐδράζεται ἡ κινητὴριος δύναμις τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων.

Ἡ χρησιμοποίησις τῶν ἰδίων δυνάμεων, ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐνεργητικὸτητος ἄνευ προσκομμάτων καί περιορισμῶν εἶναι τὸ ἄσβεστον ὄνειρον παντὸς ἐξελιγμένου ἀνθρώπου.

Τί σημαίνει ὅμως τό νά ἐξασκῆ καί κατευθύνῃ πᾶν ἀνθρώπινον ὄν τάς διανοητικάς καί σωματικάς αὐτοῦ δυνάμεις αὐτοβούλως καί ἐλευθέρως;
Ὁ ἄνθρωπος τότε μόνον εἶναι πράγματι ἐλεύθερος, τότε διαθέτει αὐτοβούλως καί ἐλευθέρως ἑαυτὸν, ὅταν προΐσταται πασῶν αὐτοῦ τῶν πράξεων καί τῶν ροπῶν **ὁ ὀρθός λόγος**, δίδων τήν ἁρμόζουσαν κατεύθυνσιν εἰς τάς πράξεις αὐτοῦ.

Ἑπομένως, διά ν' ἀποβαίνῃ ἡ κατεύθυνσις τῶν πράξεων ἡμῶν συμφέρουσα καί γόνιμος εἰς τά συμφέροντα ἡμῶν καί τῆς κοινωνίας, εἶναι ἀπαραίτητος μία προπαρασκευή, ἀποβλέπουσα **εἰς τήν μόρφωσιν ἀγνῆς καί ὑψηλῆς συνειδήσεως.**

Ὁ βυθιζὸμενος εἰς τήν κακίαν καί τήν διαφθοράν, ἡ ὁποία ἄγει αὐτὸν πρὸς τὸν ψυχικὸν καί

σωματικὸν αὐτοῦ ὄλεθρον, δέν εἶναι πράγματι ἐλεύθερος, διότι βαδίζων, καθ’ ὅν τρόπον βαδίζει, οὐδαμῶς ἔχει τήν θέλησιν ν’ ἀχθῇ εἰς τὸ θανάσιμον τοῦτο ἀποτέλεσμα.

Δέν εἶναι ἐλεύθερος, διότι κατέστησεν ἐπαρκῶς πεφωτισμένην τήν συνείδησιν αὐτοῦ. Δέν ἀνέκτησε διά τῆς προπαρασκευῆς καί τῆς ἠθικῆς ἀναπτύξεως ὁλόκληρον αὐτοῦ τήν ἠθικήν προσωπικότητα, ἥτις εἶναι ἐν τῇ φύσει ἡ ὑπερτάτη μορφή.

Ἡ τελεία ἀνάπτυξις τῆς ἠθικῆς προσωπικότητος ἑκάστου ἀτόμου εἶναι **ἡ μετάβασις αὐτοῦ ἀπό τῆς ἀφῃρημένης καί ἀβούλου κοινωνικῆς μονάδος εἰς μονάδα διακεκριμένην, ὀργανικήν, ἐλευθέραν.**

Ἡ ἐνσυνείδητος αὕτη κοινωνική μονάς εἶναι ἡ τελειοτέρα μορφή τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ ἁρμόζουσα εἰς πλάσμα λογικόν καί ἐλεύθερον. Τότε ἐξ ἑαυτοῦ, ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς καί τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ θ’ ἀναζητήσῃ ν’ ἀντλήσῃ τά μεγάλα ἀνθρωπιστικά αἰσθήματα, τήν Ἀγάπην, τήν Δικαιοσύνην καί τήν Ὀρθοφροσύνην, ἐκ τῶν ὁποίων θά ἀπορρέῃ ἀγνή καί φωτοβόλος ἡ Ἐλευθερία.

Οὕτω ἡ ἀνάπτυξις ὑγιοῦς ἀτομικότητος ἐξαίρει καί ἐξασφαλίζει τήν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου. Δι’ αὐτῆς τελειοποιούμενος οὗτος καί καθιστάμενος αὐθύπαρκτος, ὑποτάσσεται ἐλευθέρως εἰς τὸ γενικόν συμφέρον.

Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι πλήρης ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῷ ἀτόμῳ, ἀλλ’ ὅταν ἑνοῦται μετά τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν ἀνθρώπων καί λαμβάνει συνείδησιν τῶν ἀρετῶν καί τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων, τά ὁποῖα ἀποτελοῦσι τὴν ἠθικήν αὐτοῦ προσωπικότητα.

Ἀλλ’ ὁ ἄνθρωπος, ἀποκτῶν συνείδησιν ἑαυτοῦ, ἑνοῦται ἐνσυνειδήτως καί κατ’ ἀκολουθίαν ἐλευθέρως μετά τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅσον περισσότερον ἡ ἀτομικότης αὐτοῦ διευκρινίζεται, αὐξάνει καί ἀντιλαμβάνεται ἑαυτήν διακεκριμένην τοῦ περιβάλλοντος, τόσον ὠφελεῖ ἀποτελεσματικώτερον τό σύνολον.

Ἡ κοινωνία, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τοιούτων ἀτομικοτήτων, εἶναι ἐλευθέρα καί πραγματική ἀνθρώπινος κοινωνία. Καί τοὐναντίον, ὅταν εἶναι ἐν αὐτῇ σπάνιαι αἱ ἀτομικότητες καί ἀποτελεῖται ἀπό ἄμορφον ἄθροισμα ἀσυνειδήτου ὄχλου, ἡ κοινωνία αὕτη εἶναι **κοινωνία ἀθλίων**

δούλων, εἰς τήν ὁποίαν δέν πάλλεται οὐδαμῶς τὸ Θεῖον αἴσθημά τῆς Ἐλευθερίας.

Ἐκ τούτων προφανής ὁ ὑψηλὸς σκοπὸς τῆς ἠθικῆς τῶν ἀνθρώπων διαπαιδαγωγήσεως, τῆς ἀξίας τοῦ ὀνόματος «ἐκπαιδεύσεως», τῆς ὁποίας πρώτιστος σκοπὸς εἶναι ἡ προπαρασκευή τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα διαμορφώσει τήν ἠθικήν αὐτοῦ προσωπικότητα καί λάβῃ τελείαν αἴσθησιν τῆς ἀληθοῦς καί πραγματικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας.

Εἶναι πανθομολογούμενον ὑπό πάντων τῶν ἀνθρώπων ὅτι δέν εἶναι ἐλεύθερος ἐκεῖνος, ὅστις δέν ἐναρμονίζει τάς πράξεις του καί τάς ὁρμάς του πρός τάς μυχίας ὑπαγορεύσεις τοῦ ὀρθοῦ λόγου καί τῆς ἀγνῆς συνειδήσεως.

Ἕκαστος νόμος ἀντιστοιχεῖ πρός τινα κύκλον, σχέσιν ἔχοντα μέ ἄλλους, κύκλους, οἱ ὁποῖοι συνδέονται ὅπως τά μόρια, διά νά ἀποτελέσουν τήν ἐκδήλωσιν μιᾶς λειτουργίας.

Ὑπεράνω τῶν ἀτελευτήτων τούτων κύκλων, τῶν συνδεομένων καί τῶν ἀποτελούντων, οὕτως εἰπεῖν, συνεχῆ καί ἀδιάσπαστον ἅλυσιν κρίκων ἑδρεύει ὁ Ὑπέρτατος Νοῦς τοῦ παντὸς, ὁ διαχέων ἐκ τῆς Ἀσβέστου Αὐτοῦ Διανοητικότητος τήν δᾶδα τοῦ Πνευματικοῦ Φωτός.

Ὅσον τις πλειότερον εὑρίσκεται πρὸς τήν Δύναμιν ταύτην, τήν Πυραυγῆ καί φλέγουσαν ὑπὸ Πνευματικότητος, τοσοῦτον διαισθάνεται τόν ἑαυτὸν του σμικρυνόμενον καί τό ἀτελεύτητον καί περικυκλοῦν αὐτόν ὡς Ἄτερμον χάος, ὡς Ἀτελεύτητον καί Ἄφθαστον Ὑπόστασιν.

Μεταξύ τῶν διαφόρων κύκλων τοῦ ἀπείρου ὑπάρχει σύνδεσμος ἀδιάσπαστος μέν, παραλλάσσων ὅμως ἀναλόγως τῆς διαφοράς τοῦ μεγέθους καί τῆς ἀπ’ ἀλλήλων ἀποστάσεως αὐτῶν. Οἱ κύκλοι ἀποτελοῦσι καί μίαν πνευματικήν σφαῖραν, ἡ ὁποία συνδέεται πρὸς τὸ ἄπειρον.

Νόμος Ὑπέρτατος, Ἀναλλοίωτος, Ἀπαράγραπτος εἶναι ὁ Νόμος, ὁ διέπων τήν λειτουργίαν τῶν κύκλων τούτων, τῶν ἀποτελούντων τήν Βασιλείαν τοῦ Σύμπαντος Κόσμου.

Ὅπως καί ἐν ἑκάστῃ λειτουργίᾳ ὑπάρχουσι καί ἀνάλογοι κανόνες, οὕτω καί **εἰς τήν ὑπερτάτην λειτουργίαν τῶν κινουμένων κόσμων ὑπάρχουσιν Ἀπαράγραπτοι καί Ἀναλλοίωτοι κανόνες αὐτενεργοῦντες καί αὐτοκινούμενοι,** τῶν ὁποίων ἡ διαταραχή οὐδέ κατά νόησιν

εἰσχωρεῖ.

Τῶν ὑπερτάτων τούτων νόμων τήν ἁρμονικήν τροχιάν μόνον τό ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐπιζητεῖ νά διαταράξῃ. Ἀλλ’ ὁ ἀσυγκρίτως Ὑπέρτατος, ὁ ἀνώτερος οὗτος κόσμος δέν παύει νά ἐξακολουθῇ τήν τακτικήν αὐτοῦ κίνησιν, παρερχόμενος τά ἀνθρώπινα σοφίσματα καί τούς παρανόμους ὁρισμούς, στηριζομένους ἐπί τῆς διεπούσης τὸν ἔννομον ἀνθρώπινον κόσμον ἀνόμου διαστροφῆς τοῦ πνεύματος ἀπὸ τῆς οὐσίας τῶν νόμων.

Ἄν δέ ὁ κόσμος οὗτος καθ’ ἑκάστην καί διαφθείρεται, χωρίς οἱ τήν ἁρμονίαν ἐπιτάσσοντες νόμοι νά ἐπιφέρωσι τό προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, ἄν βλέπετε καθ’ ἑκάστην νά θεσπίζωνται ἐλευθερίαι, αἱ ὁποῖαι καταστρατηγοῦσι τήν πραγματικήν Ἐλευθερίαν τῶν ἀτόμων, ἐάν εἰς ἕκαστον ἡμῶν βῆμα παρουσιάζωνται τόσοι Ἀναμορφωταί, ὅσοι καί διαστρεβλωταί τῆς πραγματικῆς Ἀληθείας, ποῦ νά στρέψωμεν τά βλέμματα νά ἐξετάσωμεν καί εὕρωμεν τόν γνώμονα, ὅστις θά ὁδηγήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τήν ἐπίγνωσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ ὀνειρώδους ἀγαθοῦ καί τῆς ἐντελοῦς δικαιοσύνης;

Ὅπως ἐν τῇ ἀντιθέσει τῶν πραγμάτων εὕρηται ἡ τελειότης καί ἡ ἐφαρμογή, οὕτω καί ἐν τῇ ἀντιθέσει τῆς ἐννόμου διοικήσεως τῆς ἀνθρωπότητος δύναται νά ἐπιτελεσθῇ ἡ πραγματική ἀνταπόδοσις τῆς δικαιοσύνης.

Ἀλλ’ εἶναι δίκαιον τόν φονέα ἤ τό ἔγκλημα νά ἀπαλλάξωμεν τῆς τιμωρίας καί διά τούτου δέν καταλήγομεν εἰς τήν καλλιέργειαν τῆς ἐγκληματικῆς φύσεως, ἡ ὁποία ἀκολουθοῦσα τά κακοῦργα αὐτῆς ἔνστικτα ἠδύνατο νά στραφῇ μετά περισσοτέρας ὁρμῆς εἰς τό ἔγκλημα;

Ἀκριβῶς ἐνταῦθα ἔγκειται ἡ κακή ἀντίληψις τῶν νομομαθῶν καί διά τοῦτο, παρ’ ὅλα τά διαρρεύσαντα ἔτη, ὁ ἄνθρωπος ἀντί νά βελτιωθῇ, χωρεῖ πρὸς τὸν ἐκφυλισμὸν, ὅστις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς τῶν νόμων ἀπονομῆς.

Εἰς τὸν κόσμον τῶν διαφόρων κοινωνιῶν παρατηροῦνται καί τόσαι διαφοραί, ὅσαι χαίνουσαι πληγαί, αἵτινες καί διαχέουν τὸ δηλητήριον, διά τοῦ ὁποίου μολύνουν τούς μή προσβληθέντας ἐκ τῶν ἰοβόλων δηγμάτων τῆς πάλης πρός ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπικρατήσεως εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

Ἐάν μελετήσωμεν τόν ἀριθμὸν τῆς ἐγκληματικὸτητος καί τῶν ἀδικιῶν, θά παρατηρήσωμεν, ὅτι πλεῖστα ἀνάγονται εἰς τήν προσπάθειαν πρὸς ἐπικράτησιν εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

Πᾶσα ἀνθρωπίνη προσπάθεια τείνει νά ὑποδουλώσῃ ὑπ' αὐτήν, εἰ δυνατὸν, ὅλην τήν ἀνθρωπότητα. Ὁ ἐπαυξάνων ἐγωϊσμός καί φιλαυτία ἐπαυξάνει ἀναλόγως τῆς παρατηρουμένης ὑπεροχῆς. Διά τοῦτο βλέπομεν ἀφανῆ ἄνθρωπον, ἀνερχόμενον μίαν βαθμίδα καί προσπαθοῦντα νά προπορευθῇ τῶν ἄλλων, ἤ προπορευθείς αὐτῶν ἐν τῇ ἀνόδῳ προσπαθεῖ νά καταρρίψῃ αὐτούς, διά νά καταδειχθῇ ἡ ὑπεροχή του.

Ἐάν τοῦτο περιωρίζετο ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀμίλλης, θά ἦτο εὐχῆς ἔργον τὸ παράδειγμα αὐτοῦ νά ἐμιμῶντο καί ἄλλοι. Δυστυχῶς ὅμως τάς περισσοτέρας φοράς, ἄν ὄχι ὅλας, **ὁ πόθος πρὸς ταχυτέραν ὑπεροχήν μετατρέπει τήν ἅμιλλαν εἰς προσπάθειαν πρός ἀνατροπήν.** Δέν θά ἠδύνατο δέ νά ὀρθοποδήσῃ, ἐάν καί οἱ ἄλλοι δέν προσεπάθουν διά τῶν αὐτῶν μέσων νά τὸν μιμηθοῦν, ἤ νά ὑφαρπάσουν τὸ ταχύτερον, ὅ,τι αὐτός διενοεῖτο νά πράξῃ κατ' αὐτῶν.

Ἐκ πάντων τούτων συνάγεται, ὅτι ἡ διαρρύθμισις ἑκάστου ζητήματος, ἀφορῶντος τήν δεῖνα κακήν πρᾶξιν, ἀνάγεται εἰς τήν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν προσπάθειαν πρὸς ἐπικράτησιν.

Πάντα ταῦτα θά ἦσαν ὑφ' ὑμῶν ἀκατανόητα, ἐάν δέν τά ἐπεξηγήσω ὑμῖν. Τά ἀδικήματα καί τά ἐγκλήματα δύνανται, κατά τήν ἔννοιαν τῆς ἀποδιδομένης κατηγορίας ἤ τῆς ὑποπιπτούσης ἀντιλήψεως τῶν διατηρούντων τήν εὐθυδικίαν τῶν λειτουργούντων νόμων νά διαιρεθοῦν εἰς δύο κατηγορίας:

Εἰς ἐγκλήματα ἤ ἀδικήματα, ἔχοντα ὑπέρ αὐτῶν τήν ἰσχύν τῶν νόμων καί μή δυνάμενα νά τιμωρηθῶσιν, ἤ συνεπάγωσιν ἔστω καί μομφήν, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἀδικία κατά τοῦ συντελεστοῦ αὐτῶν καί ἐγκλήματα καί ἀδικήματα, θεωρούμενα ὡς τοιαῦτα, διότι συντρέχουσιν ἅπαντες οἱ λόγοι, οἱ καταδικάζοντες αὐτά.

Ἐπί παραδείγματι, ἔμπορὸς τις ζῶν εἰς πολιτείαν τινα πανταχόθεν ἀποκεκλεισμένην, εὑρίσκει εὐκαιρίαν νά πωλήσῃ τά ἐμπορεύματά του εἰς δυσθεωρήτους καί ἀπροσίτους τιμάς καί ἡ τῶν νόμων προστασία ἐπιτρέπει εἰς αὐτούς νά καταδικάσουν ὡς ἐγκληματίαν τόν ἐκ πείνης κλέψαντα ποσότητά τινα ἐκ τῶν ἀπροσίτων τούτων ἐμπορευμάτων πρός διατροφήν τῶν τέκνων του.

Εἶναι ἐκ τούτου προφανέστατον, ὅτι οἱ νόμοι οὗτοι εἶναι φενάκη τῶν πραγματικῶν καί ἀπαρασαλεύτων νόμων τῆς Αἰωνίας Δικαιοσύνης.

Ὁ ἄνθρωπος διατηρήσας τήν ἐξωτερικήν τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ ἔννοιαν, παρήγαγε τόσας ἐν αὐτῷ ἀτελείας, ὥστε κατέστη δυστυχέστερος καί αὐτοῦ τοῦ πρωτογενοῦς, δηλαδή σύν τῷ χρόνῳ ἐδημιούργησεν ἀνάγκας ὑπερτέρας τῶν ἀγώνων, τούς ὁποίους, οὗτος καταβάλλει πρός ἱκανοποίησιν αὐτῶν. Αἱ ἀνάγκαι αὗται συμβαδίζουσαι πρὸς τό ἔργον καί τήν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ του, ἐπαυξάνουν τήν δυστυχίαν αὐτοῦ.

Ὁ πολιτισμὸς αὐξανόμενος δημιουργεῖ ἀνάγκας. Ὅσον τά μέσα αὐτοῦ προάγονται, κατά τοσοῦτον καί αἱ ἀνάγκαι αὐτοῦ αὐξάνουν. Δέν ζεῖ πλέον ὁ ἄνθρωπος δι’ ἀνώτερόν τινα σκοπὸν, δέν προάγεται, δέν ἀναπτύσσεται, δέν τελειοποιεῖται, παρά διά νά ἐπαυξήσῃ τάς ἀνάγκας του καί νά δυνηθῇ νά ζήσῃ δι’ αὐτῶν.

Ἀναγκαζόμενος νά ἐργάζηται νυχθημερόν πρὸς τοῦτο, παρημέλησε τήν ἀνατροφήν τοῦ πνεύματός του.

Οἱ νόμοι, τούς ὁποίους ἐφεῦρον οἱ νεώτεροι ἠθικολόγοι, βασιζὸμενοι ἐπί τῆς ἐλευθέρας συνειδήσεως, ἐπέφερον νέαν τοῦ ἀνθρώπου ἀναγέννησιν, ἀλλά καί νέαν ἐξ ἄλλου κατάπτωσιν.

Ἀδιακρίτως τῶν μεγάλων ἐκείνων ἠθικολὸγων, οἱ ὁποῖοι διά τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν προελείαναν τήν ὁδόν τῆς μελλούσης ἐξανθρωπίσεως, ἐνεφανίσθησαν καί κατ’ ἐπιφάνειαν ἠθικολὸγοι, οἱ ὁποῖοι βαδίζοντες ἐπί τῆς αὐτῆς ὁδοῦ παρεμὸρφωσαν τό ἔργον τῶν προγενεστέρων αὐτῶν.

Ἡ θρησκεία τῶν Χαλδαίων καθίστα αὐτούς ἰσχυρούς ἀπέναντι τῶν συνοικουσῶν τήν χώραν φυλῶν. Ἀλλά, μόλις αὕτη παρέλαβεν ἀρχάς ἐξ ἄλλων θρησκειῶν, ἠναγκάσθη νά ὑποχωρήσῃ πρὸ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐργασθείς μέ ὑγιεστέρας ἀρχάς ἀπερρόφησεν αὐτόν.

Ὅταν ὅμως ὁ Ἰουδαϊσμὸς, ἀναμιχθείς μετά τῶν ἄλλων, ἀπώλεσε τήν προτέραν αὐτοῦ πρὸς τήν πίστιν τοῦ Μωϋσέως λατρείαν, ἠχμαλωτίσθη, ὑπεδουλώθη καί τέλος μετά τῶν ἄλλων θρησκειῶν ἠναγκάσθη νά κλίνῃ γόνυ πρὸ τῶν ὑγιεστέρων καί ἀσυγκρίτως τελειοτέρων τοῦ Χριστιανισμοῦ

ἀρχῶν.

Αἱ ἀρχαί αὗται, οὖσαι αἱ ἀληθεῖς καί πραγματικαί ἰδέαι καί τῆς προόδου τῶν ἀνθρώπων βάσεις, **δυστυχῶς δέν διετηρήθησαν κατ' οὐσίαν, ἀλλά,κατ' ἐπίφασιν καί κατ' ἐξωτερικήν ἐπιδεικτικότητα** καί διά τοῦτο βλέπομεν σήμερον τό εἰρηνικόν ἔργον τοῦ Ἰησοῦ πλέον εἰς τὸ αἷμα, εἰς τόν σφαδασμὸν τῶν τέκνων τῆς αὐτῆς θρησκείας, τῶν λατρῶν τοῦ εἰρηνικοῦ αὐτοῦ ἰδεώδους.

Ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχουσι δύο ἀρχαί: Ἡ ἐπικράτησις τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων καί ἡ καταρράκωσις αὐτῶν διά τῆς ἀποκτήσεως ἐπιγείων ἀγαθῶν, ἐντρυφῶν καί ἀπολαύσεων, διά τῆς κυριαρχίας τέλος τῶν σωματικῶν αὐτοῦ ὀρέξεων καί ἐπιθυμιῶν ἐπί τοῦ πνεύματος. Ἐπειδή δέ ὁ ἄνθρωπος ἔχει προσφορωτέραν τήν ἡδονήν καί ἀπόλαυσιν τῆς ὕλης, ἐπιδιώκει ταύτην καί καθίσταται ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ καί ὑλικώτερος.

Ἵνα δέ δικαιολογήσῃ τήν βάσιν ταύτην δι' ἠθικῶν ἐλατηρίων προσγινομένων, ἐφεῦρε τήν ἐλευθέραν συνείδησιν καί τό ἔνστικτον τῶν ὁρμῶν τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἀπεδέχθη ὡς φυσικήν ἐπιβολήν φυσικῶν νόμων, οὗς πᾶσα ἠθική δέν δύναται νά καταρρίψῃ.

Διατί νά λατρεύωμεν ἕνα Θεὸν τόν ὁποῖον δέν βλέπομεν;

Διατί νά συρώμεθα ὄπισθεν ἀρχῶν, τάς ὁποίας αἱ ὁρμαί τοῦ σώματός μας ἐπιζητοῦν νά καταρρίψουν;

Διατί νά πιστεύωμεν εἰς τήν ζωήν ἡμῶν μετά θάνατον, ἀφοῦ γνωρίζομεν, ὅτι πηγή πάσης αἰσθητικότητος εἶναι τό ὑλικὸν ἡμῶν περιβάλλον;

Εἶμαι, κύριοι, ὑλιστής, δέν θέλω νά συσκοτίσω τόν ἑαυτὸν μου μέ χιμαιρικάς ἰδανικότητας, οὔτε παραδέχομαι ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι δυνατὸν νά μή ὑφίστανται. Ἀναγνωρίζω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά εἶναι δίκαιος. Σέβομαι τούς νόμους τῆς συνειδήσεως, χωρίς ὅμως καί νά παραδέχομαι, ὅτι ἡ συνείδησις αὕτη ἵσταται ὑπεράνω τοῦ λογικοῦ μου καί διευθύνει ὡς ἐνδόμυχος θεότης τόν ἀνθρώπινόν μου ὀργανισμόν. Δέν ὑπάρχει συνείδησις, ὁ ἑαυτός μου ἐδημιούργησε τήν εἰδικότητα τῶν πράξεών μου. Ἀναγνωρίζω τό κακόν. Ἀλλά δέν θέλω νά παραδεχθῶ, ὅτι μοῦ ὑπεδείχθη παρ'

ἄλλου νά πράττω τά καλά ἔργα.

Ἰδού, κύριοι, ἦλθεν ὁ Χριστός σας φέρων τήν ἠθικήν Του, ἀλλ’ ἡ ἠθικήν αὕτη ποῦ εὕρηται; Καί οἱ πιστώτεροι Αὐτοῦ ὀπαδοί ἀκολουθοῦν καί δέν δύνανται νά μή ἀκολουθοῦν τήν ὁδὸν τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν συνειδήσεως, τάς ὁρμάς δηλονότι τοῦ σώματός των.

Θεάρεστον ἔργον ἡ Πηγὴ τῆς Ἀληθείας, ἀλλά θεαρεστότερον ἡ ἀναγνώρισις αὐτῆς. Θεάρεστον ἔργον ἡ ἐλευθέρα συνείδησις, ἀλλά θεαρεστότερον ἡ οἰακοστρόφησις τῆς ἐλευθέρας ταύτης συνειδήσεως.

Ἄν τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ δέν διετηρήθη παρά τῶν διαδόχων του, ἔπεται ὅτι ἡ Διδασκαλία Αὐτοῦ δέν εἶναι ἡ κρηπίς καί ἡ βάσις τῆς ἠθικῆς καί τῆς τελειότητος; Δέν πταίει τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ, δέν πταίουν αἱ ἀρχαί του.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνέμιξε τάς ἀρχάς του μετά τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστοῦ, διετήρησε τήν ἐλευθέραν συνείδησιν τῶν ἀρχῶν του καί ἐξήμβλωσε τό Θεῖον ἔργον.

Ἀλλ’ ἰδού καί ἡ τιμωρία ἐπῆλθεν. Ἀπ’ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς φόνοι, αἵματα, στυγεραί ἀπανθρωπίαι. Ἡ ἐλευθέρα συνείδησις ἐπέφερε τό αἱματοκύλισμα, ἡ ἐπικράτησις τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων ἔσυρε τούς ἀνθρώπους εἰς τήν ἀλληλοκτονίαν.

Ἀλλά ποῦ ἡ κρίσις, ποῦ ἡ ὀρθή σκέψις, ποῦ σοφία;

Συνεσκοτίσθη ὁ νοῦς αὐτῶν, καί δέν βλέπωσι τόν ὄλεθρον τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων ἐπεσκοτίσθη κατά τοσοῦτον, ὥστε νά ἐπιρρίπτωσι τήν καταστροφὴν καί τήν κατάπτωσιν εἰς τήν δῆθεν, νοσηράν τοῦ Ἰησοῦ διδασκαλίαν καί πιστεύουσιν, ὅτι θά ζήσωσιν εὐτυχέστεροι, ἐάν καταπολεμήσωσι τήν ἐξεγειρομένην αὐτῶν συνείδησιν, ἐάν ἀφεθῶσι τελείως ἐλεύθεροι, ἄνευ θρησκείας, ἄνευ νόμων, ἄνευ ἐπιβεβλημένης ἠθικῆς.

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ, καί ἀκολουθείτω μοι.» (**Μάρκ. Η΄ 34**) Τί δηλοῖ τοῦτο, παρά ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῆς συνειδήσεως

τοῦ ἀνθρώπου; Ὁ Χριστός δέν ἐξηνάγκασε ποτέ τινα ν’ ἀκολουθήσῃ Αὐτὸν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διορῶντες καί συναισθανόμενοι τὸ ὑγιές τῆς Διδασκαλίας Του, ἐπορεύοντο ὄπισθεν Αὐτοῦ ἀκροώμενοι τῶν Ἀλανθάστων Αὐτοῦ Ἀρχῶν.

Οὐδείς ποτέ ἐξηναγκάσθη νά πεισθῇ περί τῶν θαυμάτων καί ρήσεων Αὐτοῦ. Οἱ σοφισταί μόνον, οἱ ψευδεῖς τῆς Ἀληθείας λάτραι, αὐτοί καί μόνον κατηγόρησαν Αὐτόν, αὐτοί καί μόνον κατεπολέμησαν τό Θεόδοτον Αὐτοῦ ἔργον.

Οἱ αἰῶνες ὅμως, οἱ διαρρεύσαντες, τόν μέν κακοῦργον Ἰησοῦν τόν καινοτόμον Ἰησοῦν, ἀνήγαγον εἰς τήν Ἄφθαστον δόξαν καί αἰώνιον βασιλείαν τοῦ μέλλοντος χρόνου, τούς δέ καταπολεμιστάς Του ἀπεκάλυψαν εἰς τά ὄμματα τῶν μετέπειτα γενεῶν ὡς τούς ἀνηθικωτέρους ἀθωοφόνους.

Ἂν καί οἱ τήν πνευματικήν τοῦ ἀνθρώπου ὑπόστασιν μή γνωρίζοντες ἠθικολόγοι παριστῶσι τόν Χριστόν ὡς ὑποδουλώσαντα τάς φυσικάς ἰδιότητας τοῦ ἀνθρώπου καί ὡς καταπνίξαντα τήν ἐλευθέραν βούλησιν, ὁ μέλλων χρόνος θ’ ἀποδείξῃ κατά πόσον εὐμοιροῦν ἀληθείας. Ὁ χρόνος, ὁ ἀδυσώπητος μάρτυς ἑκάστης κρίσεως, ἀληθείας ἤ ψεύδους, αὐτός καί μόνος θά κρίνῃ τά πάντα.

Ἄς ἐπιζητήσωσι τήν πλήρη ἐλευθερίαν ἑκάστης πράξεως ἀνθρωπίνης. Ἄς καταπνίξωσι κάθε ἐξέγερσιν τῆς ἐνδομὺχου φωνῆς τῆς συνειδήσεως καί ἄς πιστεύσωσιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος θά καταστῇ τελείως εὐτυχής.

Ἀλοίμονον! Δέν θά ἐπιφέρωσιν ἄλλο τι, παρά τήν κατάπτωσιν τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἐξαχρείωσιν τῆς γυναικός, τήν ἐκφαύλισιν τοῦ ἀνδρὸς, τήν ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν, τήν κυριαρχίαν τῆς κακίας καί τοῦ ἐγκλήματος.

Ἀλλ’ ὑπάρχει ὕπερθεν πάσης ἀνθρωπίνης πράξεως ὁ πάντων Ἀνώτατος, ὁ διέπων, ὁ φωτίζων, ὁ ἀναδεχόμενος τήν βελτίωσιν, τήν χειραφέτησιν, τήν τελειοποίησιν. Ἐάν σήμερον ὁ κόσμος αἱματοκυλίεται πνιγόμενος εἰς τὸ αἷμα του, ὑπέκυψεν εἰς τό ἄχθος τῶν ἁμαρτιῶν του.

Ἀλλά πῶς οἱ ἄνθρωποι δέν δύνανται νά βαδίσουν εἰς τήν ὁδόν, ἡ ὁποία τούς ὑπεδείχθη;

Ἡ ὁδὸς διηνοίχθη, ἀλλ’ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἀνεφύησαν ἀνυπέρβλητα προσκόμματα, ἅτινα προσκόπτουσιν αὐτὸν, μέχρις ὅτου ἐξευρεθῇ τὸ μέσον τῆς καταστροφῆς των.

Θά κατορθώσῃ, λοιπὸν, ὁ ἄνθρωπος ν’ ἀποσκορακίσῃ πάντα τά ἐλαττώματα αὐτοῦ, ἀπάσας τάς ἀτελείας καί νά βαδίσῃ στερρῶς πρός τήν Ἀλήθειαν καί τήν Τελειὸτητα, πρὸς τήν πρόοδον καί τήν ἀνάπτυξιν;

Θά δυνηθῇ ποτέ νά καταγάγῃ τόν θρίαμβον τῆς Ἀρετῆς, θά δυνηθῇ νά ἐξαγνισθῇ κατά τοσοῦτον, ὥστε νά ἐνσταλάξῃ πανταχοῦ τό Θεῖον ἄρωμα τοῦ ἐξαγνισμοῦ καί τῆς τελείας ἐξανθρωπίσεως;